

A HÁROMKIRÁLYSÁG FELÉ

Emeljétek föl fejeteket, most vonul át
a nikkel szamovár! Talpas poharaim,
hát eljött a megváltó!
Vörösen, fehérén, hígítva, töményen: énekeljete!
Megérkezésünk órái ezek.
Harminc év bolyongás után hát elközelgett.
Táncoljunk!
Ne lógatva orrunkat, hanem tágra nyílt pólusokkal várjuk!
Hiszen lassít – látjátok –, éppen felettünk!
És már csapoljuk is a forró teát a szamovárból,
amihez egy kupica rumot keverünk,
hogy lassan, de elhatalmasodjanak rajtunk érzéseink,
és a túláradó dicsőítés
szomszédaink fülét is egyengesse,
hiszen egy panellakásba érkeztünk,
a Kassák Lajos utca 72. szám alatti, feletti fészekbe
(ötödik emelet negyvenhét),
és égi áldásként valóban tejköd bocsátatik szomszédainkra,
hogy nem hallják e angyali átvonulását,
mert ha hallanák,
átjönnének ünnepelni,
vagy átjönnének kiabálni,
mert ennél már alig lehet hosszabb az éjszaka,
és alig lehet sötétebb a nappal,
de hamarosan fordul már csillagunk,
a zölden világító nikkel szamovár,
és letehetjük ajándékainkat,
és letehetjük múltunkat
(épp ideje már letenni),
hogy holnaptól másképp (és rövidebben) folytatódjon.

De ma még királyok vagyunk,
és a sörbethez a lányokat ma még királynékká tesszük,
hogy holnap koldusként,
fejünkben egy szamovárbecsapódás kráterével ébredjünk,
és aki az éjjel megszületett,
őt nem látjuk többé,
de ő tesz majd minket nyomorult koldussá,
hogy ne leljük örömünket a gyorsanavanzsált királyságainkban,
sem a nappalban,
sem az éjszakában,
sem a feloldozó orgazmusban,
hanem majd e szamovár körül alakuló költészetben vigasztalódjunk,
és amíg a tevebaszó hajcsáraink az igazak álmát alusszák,
mi a régenvolt sajátjainkat fejtegetjük,
mert kellett, hogy meg legyen írva e zöldes,
világító szamovár fénye és árnyéka felettünk,
átka és áldása rajtunk,
amit mi éppúgy áldunk és átkozunk,
és csak remélni tudjuk, hogy a gyermek
majd máshogyan ítél és mér,
mint ahogyan a mi elveink ítélnek és mérnek,
mert ha nem, a gyehenna tüzén égünk,
mert láttuk őt,
és mégsem igazodtunk hozzá,
és bár megvolt a napforduló,
mi mégsem fordultunk meg,
és bár égi tea folyt a szamovárból,
mi a sajátunkkal kevertük azt,
és bár letettük ajándékainkat,
harminc kanyargó évünk bérét
– a sárostalpúak listájára írva magunkat –
még ugyanazon éjszakától rabolva elvettük:
Sárostalpú Makáry Sebestyén vagyok,
és csak buk fencezek lefelé,
amíg tart a lépcsőház.

STELLA

50 Stella hívta. Valami új ismerős. Épp interjú készítés közben. A gyerekkori emlékeit gyűjtöm attól, akinél nemrég rákot diagnosztizáltak. Az új ismerős, Stella, itt lakik, fent, a Fodor utcában. Sétálás közben találkoztak, és rájöttek, hogy szeretnek együtt sétálni. Azonos az érdeklődésük. Furcsa, hogy idáig nem vették észre egymást. Lejárnak a kulturális központba egy keleti gyógyász előadásaira. A könyveik is ugyanarról a polcról kerülnek le: családregény, történelmi regény – a krimi már kevésbé. Stella felkészült gyalogló. Túrabot, lépésszámláló, GPS. Három műhold is feléjük fordul. Minden lépésüket figyelik. Aki most a gyerekkoráról beszél, nemrég megmutatta Stellának az egyik legkedvesebb sétaútvonalát. Séta közben hosszan beszélgetnek. Mert aki most a gyerekkoráról beszél, egyedül él, és örül, hogy Stellával hosszasan beszélhet. Mindketten nyolcvanévesek, de napi nyolc–tíz kilométert is gyalognak. Ezt Stellától tudja, aki pedig a műholdak állásából. A gyerekkoráról mesélőt mindez a középkorú éveiben megritkuló, hosszú sétáira emlékezteti. Érti az erőt a lábában. Érti, hogy nő, és hogy határon áll. Stellát fiatalabbnak látja magánál. Stella számolja a lépéseit. Minden nap újakezdi. Aki a gyerekkoráról beszél, undorodik a csúszómászó lényektől. De Stella mellett nem fél. Azt mondja, Stella jobban el tudja választani a külvilágot az érzéseitől. Stella a kutyáktól se fél, akiket a hegyen póráz nélkül sétáltatnak. Vele át lehet vágni a kutyák között. Mióta rákot diagnosztizáltak nála, Stella minden nap felhívja, hogy hogy van, jön-e sétálni, nem fáradt-e el. Amíg minden nap felhív, mondja, akinél rákot diagnosztizáltak, nem fáradok el. Kaptam tőle egy Nike gyaloglócipőt. Neki is ilyen van. Azt mondja, olyan, mint a szárnyas istené.

A RAVASZ

51

Csak állt a kapu előtt,
úti álruhában nem volt félelmetes.
A kaputelefonba nézett, nem szólt bele.
Bundáját piszkálta. Feltűnő bunda volt.
Az emberé nem, de a kisebb állatok tekintete
megismeri nézését: gyorsabban ver tőle a szív,
és a bunda melegét érzik ágyékukban.
Most csak állt. Nem volt oka állatnak félnie.
Hetek óta koplalt, vagy inkább böjtölt.
Nyugodtan nézett a kaputelefonba.
Térdig merült a mély fűben,
amikor útnak indult. Egy ideig
még nem kelt feltűnést. Később
Kiszámíthatatlannak nevezik. Lehullanak
a levelek, mire becsönget.
Akkor hamarabb észreveszik a változást
– mint a vándorpatkányok –, elspuriznak
látomásaik szerint. A belépő
mély lélegzetet vesz. Érzékeny
orra egy nyíló, vörös virág.
Egy mocsári hibiszkusz.
Már várta a kert.